

En sorglig wisa

eller

Tre Jägars sista timmar

på

Gråskärsbådan i Juni 1885.

Skrifwen och till tryck befordrad af
Frans August Kæselius.

Pris: 15 penni.

Sjunges som: Tuoll' Pohjanlahden rannalla.

1. Nu förfärans hynner klinga,
Sorgens tårar heta rinna,
Ifrån månet sorgset öga,
Uti vår finska hufvudstad.
2. Och orsak till det nog man får,
I en händelse ganska svår,
Som vi nu förtälja kunna,
Om några jägare unga.
3. De reste från hemmet lugna,
Att på falska böljor gunga.
Snart dock det blef der hemma sport,
Att tre af dem sista färd'n gjordt.
4. Den skönaste man kan tänka,
En dag, man ser hafvet blänka,
Sakta krusar windens fläktar,
Ljust det käns och det man längtar.
5. Ut då reste våra wänner,
Blott för nöje som man nämner,
På hafwet stort, då lungt och klart,
Med båt som ångan dref med fart.
6. På stranden wänner affked tar,
Fader, moder samt hustruv, barn,
Och gläder sig i hjertat åt
Den goda stek de tänka få.

Helsingfors,

J. Simellii arfwingars tryckeri, 1885.

7. Männen ämnar från sin resa,
Med riklig fångst väl försedda,
Hem till wänner återwända
Och steken god der tillreda.
8. Dock för tidigt luftflott bygde,
De unga männen som trygge,
Gunga fram på det falska haf,
Der för så mången har sin graf.
9. Hastigt hotande mörka moln,
Reser sig med förfärlig storm,
Sig den wisar hemst och dystor,
Wära män förfäran griper.
10. I sorgdrägt werld'n fullkomligt står,
Stormen hejdlöst rasande går.
Hwärt hän än sin blick man wänder.
Ingenstädes hjälpen lärer.
11. Skyhöga wågor kringrännna,
Smala klippan der de ämna
Skild från sina wänner kära,
Inwänta sitt byte goda.
12. Denna plats de trodde säker,
För den skull der slog de läger,
På denna klippa öde tom,
De wisste ej af ödets dom.

13. Men ad hur grymt de sig bedrog,
Klippan nu ej war säker nog,
Hafwets wäg den öfwer följde,
Ett bad åt män dem beredde.
14. Kallt är nu det bad som dem bjuds
All mencklig makt du ej skall hys,
Ej länge kraft du har att stå,
Mot den makt, nu du strida få.
15. Till förfogande de hade,
Båtar två som woro dragne,
Uppå klippan för att tjena,
Till förwar för slutet wara.
16. Stormens raseri förfärlig,
Tilltog med styrka fäselig,
Ej tal om liten båt det war,
Alli det gräsligt wilda haf.
17. Brusande wågen swall så hemst,
På klippan slår sin kalla stänk,
Hemst och dystor är det öde,
För desfa män, — nu ser döden.
18. Den enes krafter swika ren,
Söker hwila på kalla sten,
En sin rock om honom sweper,
Att värma hans frysna leder.

19. Dock snart hans wänner fåfångt ser,
Dess krafter intet hjälper mer,
Sin wandring nu han slutat här,
Ett annat lif till mötes är.
20. Lidandets kall tömmes snart,
För den andra af dess sällskap,
I dygner två de kämpa fått,
För sitt lif med så ringa hopp.
21. Deras tinglas har utrunnit,
Dödens smärtor de ofwerwunnit,
Dock de ofwerblifnes fasa,
Den kan man ej så uttala.
22. Dem som böljor med sig tager,
Aldrig mera återwänder,
Blott i stormen ropet skallar,
Då efter hjälp de åkalla.
23. Ingen tröst i wattenöfen,
Om hwarthän de wända blicken
Wänner sofwa ren sött och godt,
Nu sjelfwa se de samma lott.
24. Ingen aning för de egde,
Om den storm som sig beredde,
O! den tilltog så hastelig,
Räddning redan är omöjlig.

25. Som fiendtligt lägen omringad,
På alla sidor instängda,
På klippans spets midt i hafwet,
De sköljs af det falla badet.
26. Stormen ryter åskan ljungar,
I höga böljor hafwet gungar,
Åh! — hwar skall man hjälpen finna,
Midt bland hafwets böljor grymma.
27. Dock till sist nu återwänder,
Båten som till hjälp de sänder,
Fåfångt är dock all dess möda,
Den till räddning int kan göra.
28. Nu war en liten ångare.
Som bjöb hjälp de ofwergifne,
Men den måste åter wända,
Är omöjligt hjälpen fända.
29. Ingen mencklig makt kan hjälpa,
Krafter stora — maskinerna,
Guldets makt lika fåfångt är,
Att hjälpa dem i faran här.
30. Men o Gud som i höjden bor,
O hjälp oss Du wår fader stor,
Böljans wilba ros du stilla,
För ditt helga namn, — wi bedja.

31. Wågors wilda fart utan nåd,
Med kraft slår öfver klippan hård,
O hjälp oss du barmhertelig,
Wi bedja dig så innerlig.
32. Litet dock nu stormens styrka,
Stillar sig; — på vågors ryggar,
Ren gungar fram en båt med fart,
På det af storm upprörda haf.
33. Ett rep från båten ändtligt nå,
Dem på klippan som der stå,
Med dens tillhjälp nu de sinna
Till ångar'n der hjälp de sinna.
34. Den ena dock ej glädja fick,
Sig åt räddning, ty lifwet gick,
Få minuter bland wänner tropp,
Och nu finnes qwar blott hans kropp.
35. Nu tre af männen wandrat har,
Den fjerde blott ännu är qwar,
Allt förtälja den fasa stor,
Hvars like icke blifwit spord.
36. Barn och enkor sörjande stå,
Slägt och wänner klagande gå,
Hwad döden tog den nog håller,
Minnet oss till del nu kommer.